

עלוך לשבת
תצוה – זכור
תש"פ

שיחות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ביהמ"ד דהסידר ספינקא רח' דונולו 11 ב"ב

בס"ד

[שיעור בפרי הארץ על הפרשה
נמסר: מוצש"ק פרי תרומה תש"פ]

זכור – זאל תשכח'

**זיכרון, מה הפיתרון? איך יכול אדם ששוכח לזכור? האם היפנוזה יכולה לעזור?
זוכר? הנך מצווה גם לא לשכוח!! איך נוצר קשר מ – קרש? אמונה בריכוז גבוה
– התבוננות. סכנה ברמה גבוהה – תחנת מינוף!**

בדברים רוחניים, בתורה, בנפש,
ובנשמה. ולדוגמא ניתן גם לראות
בהיפנוזה כשצריכים להוציא מידע
מהאדם, עוקפים את המח ואת הלב
ונכנסים ישירות לתת מודע – שם אפשר
לשאוב את כל המידע של הזיכרון ואף
מגלגולים קודמים...

הסדר הוא שהרוחניות מגלמת בתוכה
את הזכירה. וכמאמר הזוה"ק 'הסתכל
קוב"ה באורייתא וברא עלמא'. כלומר
שכל מה שמחיה את הגשמי זו הרוחניות
של הדבר שמתחיה מהתורה הק'. א"כ
כשהתורה מצווה אותנו 'זכור את אשר
עשה לך עמלק', אות וסימן הוא שיש

"זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'".
הרה"ק בעל הפרי הארץ זי"ע מקשה
כיצד שייך לצוות על אדם לזכור בעוד
שהוא שוכח? והקושיה מתעצמת
שבעתיים כשהתורה כופלת לשון
לכאורה ומוסיפה בסוף הפסוק את צמד
המילים – 'לא תשכח'. מילא עם הזכירה
אולי עוד נוכל להתמודד אך לא לשכוח
אף רגע? הפרי הארץ זי"ע בונה מהלך
לפי הידוע כי האדם מורכב מגוף ונפש.
הגוף הוא מציאות של שכחה ואילו הנפש
מציאותה היא זכירה. הגוף החומרי הינו
במצב תמידי של שכחה, ואילו הזכירה
היא מצב של ביטול הישות וחיבור
הנשמה לאין. הזכירה מתבטאת רק

כל הזמן מפשל. וזה בבחינת – 'בעל כרחך אתה חי'.

האדם עובר בחיים ג' סוגי ניסיונות. א. ניסיון סביבתי – היינו ניסיונות שיש לו עם המשפחה/החברה/מפגש עם אנשים שונים וכדו'. ב. ניסיון עונתי – היינו לחץ מתקופות במשך השנה, חגים אירועים וכדו'. ג. ניסיון ביולוגי – כשאדם לא חש בטוב. כל המצבים הללו הינם תחנות שעוצרות את האדם ממרוץ השגרה שלו. כל תחנה שכזו מטרתה לתת לאדם רווח להתבונן האם הוא מצליח להתמודד לבד או שהוא יכול למנף את התחנה הזו לחזק את הקשר בורא שלו ולהפנים את העזר אלוך ממעל שמלווה אותו כל רגע. הבעיה הראשית מתחילה כשאדם נשבר ממאורעות שכאלו ומגיע לאיבוד עשתונות, ויותר מכך הוא האדם שנשבר מזה שהוא נשבר ומגלה את חוסר היכולת שלו, דבר זה דומה לזריית מלח על הפצעים... הדרך היא להכיר במצבים אלו את אוזלת היד שלנו ולבקש רחמים מאת ה' שנתחיל סוף סוף לחיות בפנימיות, היינו לראות בכל הצלחה או בכל התמודדות את יד ה' שמכוונת אותנו.

זהו הפשט של הציווי 'זכור'! אל תן לעצמך ליפול לתהומות הייאוש וההפקרות אלא שא תפילה ותזכור שכל קושי, הן סביבתי הן עונתי והן ביולוגי – הקב"ה מדבר איתך!! ומראה לך שאתה לא יכול לבד. כמה שאדם יכיר יותר את העמלק שבקרבו, כך יותר מהר יוכל

בתוכנו את הזכירה הזו באופן מובנה!! אמנם השאלה היא כיצד האדם חי. אם הוא דואג תמיד להגביר את החלק הרוחני שבו, אזי הוא נמצא בזכירה, אך אם בכל דבר אדם חי רק את הגשמיות ואת החיצוניות, אזי הוא נמצא תדיר בשכחה.

אם כן מתבאר שהציווי 'זכור', אינו ציווי בעלמא אלא הרבה יותר מכך הוא מלמד אותנו כיצד לחיות! התורה מגלה לנו שכשנחיה כל דבר בהסתכלות פנימית ממילא נהיה כל הזמן בזכירה. ועצה טובה קמ"ל מה יביא אמנם את האדם לחיות כל דבר בפנימיות? התשובה היא **כשיידע את הסכנה הטמונה לחיות רק בחיצוניות!!!** לחיות חיצוניות פירושו לחיות בנתק ובהעצמת הישות של האדם, או אז הא נדרש להוציא הרבה יותר כוחות כדי להצדיק את קיומו, אך מהר מאוד מגלה שהוא לא מסוגל לבד להתמודד ללא העזר אלוך ממעל והוא נשבר ונופל ומביא על עצמו צרות שונות... אך כשאדם עובר מעברים ומתבונן בפנימיות של כל תהליך שעובר, הוא מגלה את הנהגת הבורא יתברך, וזה מביא אותו לרגיעות ושמחה פנימית ככתוב, "עוז וחדוה במקומו", "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וזה נקרא אמונה. לדרך זו אי אפשר להגיע מיד, אלא רק על ידי שחיים כל הזמן את סכנת הנפילה אז ניתן להיכנס לעולם הפנימי שלנו, כלומר רק לאחר שכבר האדם הבין שהגוף לא יושיע אותו אלא להיפך, הגוף

מעבר מגיע לפרשת דרכים. ושם יש לו ג' אפשרויות, או ליפול לזרועות הייאוש, או להיכנס למצב של הפקרות, או – לתת הכנעה ולבוא למצב של אמונה!! **ועל כן – בל נשכח כי הסילוק של הפחד משמעותו לא ליפול מהפחד לזרועות הייאוש וההפקרות אלא להיפך למנף את הפחד לחיים של אמונה בה'.**

זה הפירוש בעל כרחך אתה חי, הגשר צר מאוד הנ"ל שהאדם עובר, מכריח אותו לעבור למצב של פנימיות וקשר בורא, כי ללא זה לא היה מגיע לכך מעצמו. לחיות את הסכנה פירושו בדיוק כמו במשל, כשאדם צריך לעבור על גשר צר מאוד, הוא בוחן תחילה את המסלול בודק את יציבותו על פני הגשר ואז לאט לאט הולך צעד אחר צעד בריכוז גבוה. אך כשאין את ההכנה וההתבוננות הרי שישנה סכנת נפילה. כמו כן בחיים, אם אדם יודע מראש שעוד מעט מגיע חג מסוים או כל תרחיש אחר, והוא יושב ומתבונן כיצד ומה יעשה, אז בוודאי שהגישה היא אחרת לגמרי. כך לדוגמא נוהגים אצלנו כליל שבת את המושג של 'נאך דפיש'... (מושג שנאמר בלשון מליצה אך האמת שבו הינה אבסולוטית והרי התוצאות בשטח!!! חובה לנסות!! נב) כל המתחים והמצבורים של יום שישי, אם זה מחמת שאין ארוחות מסודרות או סתם עייפות של סופ"ש, הכל מתנקז לשבת בלילה. ועל כן יש לכך עצה. מאחר התפילה ועד לאחר אכילת הדגים עושים תענית דיבור!! לאחר שאדם אוכל ונרגע כבר הכל מסתדר... הוא אשר

להשתחרר מהקושי. ידועה האמרה: 'כל העולם כולו גשר צר מאוד והעיקר לא לפחד כללי' – לכאורה איך אפשר לומר לאדם אל תפחד! הלא הוא מפחד? מספרים על הרה"ק בעל הפרי הארץ זי"ע שפעם נסע באניה והלך שקוע בשרעפיו הלוך ושוב. לאחר מכן סיפר למקורביו שעלה ברעיונו שהלך וחזר על אותו הקרש כל הזמן וחשב, אילו היה קרש זה במים הלא יכול היה לטבוע ומה מחזיק אותו שיינצל ולא יפחד מטביעה – כשראה שהקרש מחובר לעוד ועוד קרשים ויחד נהייתה לה אנייה גדולה ורחבה ללא שום פחד ומורא של נפילה למים... כך האדם צריך לדעת שכל העולם כולו הוא גשר צר מאוד, אך הפחד של האדם נובע מכך שחושב מדוע הגשר שלי צר ושל השני רחב?... אך אם יפנים שזה שהעולם שלו צר הוא כדי להכריחו לחיות עם הבורא ית', ממילא לא יסתכל על החיצוניות של השני אלא יחיה אתו יחד בפנימיות!! ויידע שכל אחד חייב לעבור את הקרש הצר שלו במקומות שלו לפי השורש שלו, ואדרבה, כשכל אחד יחיה חיי פנימיות, כל אחד יוסיף כח לשני לראות כיצד השי"ת מנהיג אותם, כל אחד במעבריו הוא.

דבר זה כבר גורם להרחבת העולם הצר שלו, כי כשחי את הפנימיות עם השני הוא גם מקשר את הקרש שלו לקרש של השני וממילא לשניהם נהיית רחבות הדעת וכך יכול לסלק את הפחד. ר' אשר זי"ע היה נוהג לומר, שכל אדם בכל

על פי כל האמור לעיל, נבוא לידי סיכום. שהזכירה מובנית בנפש האדם, על ידי התורה הק'. הזכירה הינה הקשר בורא שהוא התפקיד למענו ירד האדם לעולם למצוא בכל מעבר את הנהגת ה'. הפחד שיש לאדם נועד כדי למנף ולדרבן אותו לקיים את התכלית שלו, כי לולי זה הגוף שהוא מרכז השכחה, ימשוך אותו לגשמיות. על כן אומרת התורה הק', זכור! כדי להגיע למצב של זכירה תמידית, הנך חייב לעבור את המצב של 'לא תשכח' – היינו לחיות את הסכנה!

(להמשך השיעור ניתן להתקשר לקול הלשון: 6171001 – 03) אדמו"ר מספינקא, שיעורים בעברית, שיעורים בספרי חסידות, שיעור בספר פרי הארץ).

אמרנו לחיות את הסכנה ולהתכונן אליה. 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים'. מבאר השפ"א, בפשטות הביאור הוא שהממעיט על אף שהוא נותן מעט העיקר שיכוון לבו לשמים. אך האמת שהביאור הוא להיפך, עם הממעיט אין לנו בעיה כלל מאחר והוא מכוון רק לשמים כי גם כך הביא מעט ואין לו במה להתגאות. העניין הוא על המרבה דווקא. שמכיוון שהוא מרבה ומרבה עוד ועוד, יש חשש שכבר יהיה לו אחיזה בזה, ועל כן אומרים לו, גם אתה שהנך מביא הרבה היזהר שתכוון את ליבך לשמים.

(נכתב צ"י ר' נפתלי בינא הי"ו)

הצפון נתרם צ"י ידינו החשובים
הרב בן ברוך הי"ו להצלתו ולהצלחת בני ביתו, שיזכו להתעלות
ברוחניות ובאמנות.

והר"ר החפץ בצילום שמו,
להצלחתו והצלחת בני ביתו ברוחניות ובאמנות.

זכות הרבים תצמוד להם לרוות נחת דקדושה מכל יוצ"ח
מתוק שפע והרחפת הדעת. ויזכו תמיד להיות מן הנותנים.

הצפון יו"ל צ"י
המכון להוצאת דברי רבנו"ק מספינקא רח' דונולו ד בי"ב.
להודעות, שמחות, לצ"י להנצחת יקיריכם או להשתתפות
בזיכוי הרבים, וכן לקבלת הצפון בדואר או במייל:
bingnaftali@gmail.com או 0527645800

צ"י ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל